

Ljubljanski

ZVON

Leposloven in znanstven list.

Štev. 7. V Ljubljani, dne 1. malega srpana 1896. Leto XVI.

Dve noči.

Romanca.

Iam v deželi čudolepi,
 Kjer nebeško solnce vzhaja,
 Vladal je nešteta ljudstva
 V davnih časih moder kralj.

Svetla noč zemljó objame;
 In objame kralja žalost,
 Da zabrepení mu duša
 Med duhove tja v višave.
 Jasno je nebó visoko,
 In nad jasnim nebom vlada
 Na prestolu čudokrasnem
 Zemlje in nebá vladar.
 Klanjajo se mu duhovi,
 Vsi v prelepih, zlatih haljah;
 Vsi duhovi duša ena,
 Duša ena, lepa, jasna,
 Lepa kot nebó večerno,
 Jasna kot pomladni dan!
 Žalosten ozrè se kralj
 Tja na črno, tiho zemljo:
 Črna, kot zavržen angelj,
 Plava trudna pod višavo,
 In na zemlji blede žalost,
 Strast in greh in hladna smrt.

Napolnilo je sovraštvo
 Blago kraljevo srcé,
 Do strastí svetá sovraštvo.
 In z besede modre lučjo
 Razsvetliti hoče kralj

Grešno temo src človeških.
 A mogočnejša je strast,
 Nego svetla luč modrosti:
 Svetla luč v strastéh ugasne . . .
 In v sovraštvu mrzlo, trdo
 Od tedaj je srce kralju,
 Trda je njegova roka.
 In trepeče grešnik v strahu,
 V strahu roke vije, moli.

* * *

Plava kralj v opojni sreči
 V svojem tihem, lepem hramu;
 Sije mu v obraz goreči
 Skozi okno lune žar,
 Sije v belo, krasno lice
 Kraljeve ljubimke mlade.
 In teló se trese njemu
 In poljublja v sladki strasti
 In objemlje dekle krasno . . .
 A ko plava v sladki sreči,
 Zatemni mu dušo žalost,
 Ko se spomni src trpečih,
 Ki bijó z usodo jedno
 Večen in brezupen boj.

Po deželi vsej prostrani
 Srečo trosi kralj mogočni,
 Domovina vsa je srečna,
 In ves svet mu poje slavo.

Trošan.

